

на нѣкои мѣрки отъ общъ характеръ. Напротивъ, тя е плодъ на многогодишни усилия отъ страна на Общинската управа и на инженери и архитекти, както и на дългогодишенъ опитъ и по следъ като е трѣбвало предварително да се превъзмогнатъ много противодействия, предубеждения и лоши навици.

Наредбата-законъ отъ 1934 година се наложи като необходимостъ по силата на естествения развой на града, на строежитъ и на неизбежно настъпващитъ промѣни въ градския животъ, но най-вече отъ опита, добитъ отъ миналото.

Още преди Балканската война се очертаваше ясно естествения преходъ отъ миналата едноетажна софийска къща къмъ многожилищната сграда на голѣмия европейски градъ. Още тогава се направило, съ огледъ на тази промѣна, опити отъ Общин-

утвърдени въ началото на следната година строители полицейски правилници за сградитъ въ Столицата, чрезъ които се смѣташе да се тури желаниа редъ въ изграждане на града, имаше, обаче, основния недостатъкъ, че не бѣ съгласувани съ текста и духа на Закона за благоустройството. Съ този правилникъ се разширяваха и засилваха нормитъ на допустимитъ височини на сградитъ, безъ да се прилагатъ съответно предписанитъ въ закона наредби досежно взаимното разположение на сградитъ и задължителнитъ строителни линии, чрезъ които всички тия елементи се поставяха въ известнo отношение. Настъпващата пъкъ строителна спекула внесе и тукъ пълно безредиe въ застрояването на Столицата и създаде невъзможни жилищни условия.

Всичко това дойде да докаже на дѣло, че изграждането на единъ градъ като София, който се преустроява, не може да става, както по-преди, при малкитъ едноетажни къщи, по парцели, индивидуално и безъ органическа връзка съ сѣседни сгради и съгласуване. Необходимостта отъ единъ общъ планъ, съставенъ изъ основа на предварително проучване на условията: климатически, мѣстни, терени, демографски, социални, економически, съобщителни, здравословни и др. се явяваше, следователно, наложителна. Още повече, че строителната спекула изби въ построяване на голѣми кооперативни сгради, съ множество жилищни помѣщения, при пълно и свободно застрояване на строителнитъ парцели съ свършено недостатъчни дворища — повечето тѣсни, състоици се отъ нива земя отъ 150 м. покрай дворищнитъ граници. Но понеже по сѣдня начинъ се застрояваха всички други сѣселни дворища, въ резултатъ се стигна до положение, че цѣли жилищни сгради се унищожаваша един други, когато при планомерно застрояване тѣ не биха изгубили нищо отъ стойността си. Днесъ, следъ като сж на лице резултатитъ отъ този начинъ на застрояване, за което трѣбваше много да се съжалява, неумѣство и излишно било да се доказва повече нуждата отъ установенъ редъ при разположение на сградитъ, редъ общоприетъ и определящъ не само отношенията между тѣхъ, но и отношенията между сградитъ въ тѣхната съвкупностъ и въ връзка съ общественитъ улични и площади.

Съ Наредбата-законъ за застрояване на ст. София отъ 1934 г. за пръвъ пѣтъ, следъ много лутания, се поставятъ на ясно и се разрешаватъ въпроси отъ сжществена важностъ за правилното развитие на столичния градъ, съгласно общоприетитъ въ градоустройствената наука начала.

По-главнитъ отъ тия въпроси сж:

Площади „Св. Семьочасленаци“ преди 50 година

ската управа да се измѣнятъ и приспособятъ общитъ норми на Закона за благоустройството досежно разположението и височината на сградитъ къмъ промѣнливитъ се условия, въ съгласие съ общоприетитъ начала на градоустройствена техника. Но, по онова време, развитието на града се насочваше изкуствено въ друга посока, която се харесваше тогава — разширение на града извънъ установенитъ отъ закона строителни граници и създаване на градински квартали. За целта презъ 1914 год. бѣ дори съставенъ и утвърденъ съ Царски указъ особенъ правилникъ; отъ него, обаче, не остана нищо: спекулата, която бѣ успѣла да вземе въ рѣке разширението на града, провали всѣки почитъ за турне редъ въ развитието на града.

Следъ Голѣмата война, бързото нарастване на населението постави Общинската управа и Министерството на О. С. П. Б. предъ нова благоустройствени задачи. Съставениятъ презъ 1923 год. и